

Arrest

nr. 136 760 van 21 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. LECLERC en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde in het dorp Nuradilova in de deelrepubliek Dagestan.

Op 9 juli 2009 vroeg u een eerste maal asiel in België.

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u in Dagestan werd vervolgd door de autoriteiten. In juni 2008 werd u een eerste maal opgepakt tijdens een zuiveringsactie van de ordediensten. U werd vastgehouden en gefolterd. Vijf dagen later werd u vrijgelaten tegen betaling. Midden oktober 2008 werd u een tweede maal opgepakt. U werd ondervraagd over vermeende banden met rebellen en gefolterd. Na een week werd u tegen betaling vrijgelaten. In april 2009 werd u een

derde keer gearresteerd. U werd één maand vastgehouden en gefolterd, waarna u opnieuw tegen betaling vrijkwam.

Daarop besloot u uit het land te vluchten.

Op 5 juli 2009 verliet u de Russische Federatie.

Op 9 december 2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielaanvraag niet geloofwaardig werd geacht.

Op 20 mei 2011 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 28 juni 2011 vroeg u een tweede maal asiel.

In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat uw broer B. in Dagestan werd gearresteerd omwille van u. U legde twee convocaties voor om aan te tonen dat u nog werd gezocht.

Op 31 oktober 2011 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen geloofwaardige nieuwe elementen had aangebracht.

U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 15 juli 2014 vroeg u een derde maal asiel.

In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u dat u begin 2012 zou zijn teruggekeerd naar Dagestan omdat uw asielprocedures hier werden afgewezen.

Tijdens uw afwezigheid had uw broer problemen gekend met de autoriteiten. Hij adviseerde u daarom om niet in jullie eigen huis in Nuradilova te gaan wonen, maar wel in het dorp Lenina-Aul bij jullie tante. Vanuit Lenina-Aul ging u wel vaak op bezoek bij familieleden in Nuradilova.

In maart of april 2012 vielen in een periode van enkele weken tweemaal gemaskerde mannen binnen in het huis van uw moeder in Nuradilova. Gezien er geruchten waren dat u terug in het land was, kwam deze mannen u zoeken. U bleef ondergedoken in Lenina-Aul tot uw tweede vertrek uit Dagestan in juli 2014.

U ging eerst naar een vriend in Sint-Petersburg.

Op 11 juli 2014 vertrok u in het laadruim van een vrachtwagen richting België, waar u op 15 juli 2014 aankwam.

B. Motivering

Er dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd.

Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ook uw tweede asielaanvraag werd afgesloten door het Commissariaat-generaal met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd.

U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast.

Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Tijdens het gehoor in het kader van uw huidige asielaanvraag bleef u bij uw eerdere verklaringen.

U zei dat u voor uw eerste vertrek uit Dagestan in 2009 drie keer werd gearresteerd door de autoriteiten.

Tijdens uw verblijf in België zouden de autoriteiten u zijn blijven zoeken.

Daarenboven zou u bij terugkeer naar Dagestan in 2012 opnieuw problemen hebben gekregen met de autoriteiten.

Het Commissariaat-generaal meent na een bijkomend onderzoek van de door u aangebrachte nieuwe elementen dat zowel de oude vervolgingsfeiten die u beweert te hebben meegemaakt (voor 2009) als de nieuwe vervolgingsfeiten (na 2012) manifest ongeloofwaardig zijn.

Ten eerste konden verschillende ernstige tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag en uw verklaringen tijdens uw huidige asielaanvraag betreffende de vervolgingsfeiten die u in 2008 en 2009 zou hebben meegemaakt.

In het kader van uw eerste asielaanvraag vertelde u dat u in juni 2008 een eerste keer werd gearresteerd.

U zou toen vijf dagen zijn vastgehouden (CGVS 06/10/2010, p. 6-7).

Tijdens uw derde asielaanvraag vertelde u echter een ander verhaal.

U beweerde toen dat u een eerste keer zou zijn gearresteerd 'in het begin van 2008'.

Toen u werd gevraagd of dit in januari, februari, maart of later in het jaar was gebeurd, antwoordde u: "Zoiets. In het begin. Ik kan het niet herinneren." U zei dat u bij uw eerste arrestatie 'ongeveer een maand' zou zijn vastgehouden (CGVS 16/09/2014, p. 12).

Deze twee versies zijn natuurlijk helemaal niet verenigbaar.

Ook wat betref het tijdstip van uw tweede arrestatie door de ordediensten legde u tegenstrijdige verklaringen af.

Zo vertelde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u in oktober 2008 een tweede keer zou zijn gearresteerd (CGVS 06/10/2010, p. 9). Dit zou dus vier maanden na uw eerste asielaanvraag zijn geweest.

Tijdens uw huidige asielaanvraag beweerde u echter dat uw tweede arrestatie slechts 'één of twee maanden' later zou zijn gebeurd (CGVS 16/09/2014, p. 12-13).

Wat betreft uw derde beweerde arrestatie, is de vastgestelde tegenstrijdigheid nog frappanter.

Tijdens uw eerste asielaanvraag beweerde u immers dat u in april 2009 voor het laatst zou zijn gearresteerd, korte tijd voor uw vertrek uit het land (CGVS 06/10/2010, p. 11).

Tijdens uw huidige asielaanvraag situeerde u uw laatste arrestatie 'drie weken', 'één maand' of 'maximaal anderhalve maand' na de tweede arrestatie. U beweerde uitdrukkelijk dat uw derde en laatste arrestatie ook in het jaar 2008 zou zijn voorgevallen (CGVS 16/09/2014, p. 13).

Toen u met deze verschillende tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, zei u dat u ernstige geheugenproblemen hebt als gevolg van de martelingen die u zou hebben ondergaan en als gevolg van de stress van het gehoor (CGVS 16/09/2014, p. 13-14).

Omwille van redenen die verder in deze beslissing zullen worden besproken, meent het Commissariaat-generaal dat uw verwijzing naar geheugenproblemen geen verschoning vormt voor deze verschillende manifeste en ernstige tegenstrijdigheden betreffende deze cruciale incidenten in uw asielrelaas.

Ten tweede meent het Commissariaat-generaal dat uw gedrag niet in overeenstemming is met uw bewering dat u een gegronde en ernstige vrees voor vervolging zou kennen in Dagestan.

U zei dat u in 2012 vrijwillig was teruggekeerd naar Dagestan.

Indien u effectief dergelijke ernstige vervolgingsfeiten (meerdere arrestaties met zware foltering) zou hebben meegemaakt voor uw vertrek in 2009 en indien u na uw vertrek uit Dagestan in 2009 nog steeds werd gezocht door de autoriteiten (cf. de convocaties die u voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag in 2011 en uw verhaal over de arrestatie van uw broer), is het niet geloofwaardig te noemen dat u begin 2012 zomaar zou zijn teruggekeerd naar het land waar u volgens uw verklaringen riskeert om te worden gearresteerd en/of vermoord door de ordediensten.

Daarenboven blijkt uit de stukken die u voorlegde, meer bepaald uw Russisch binnenland paspoort (stuk 3) en het duplicaat van uw geboorteakte (cf. stuk 1), dat u zich na uw terugkeer in Dagestan nog herhaaldelijk tot de autoriteiten hebt gewend.

U zei dat u in mei 2012 naar de stedelijke administratie was gegaan om uw huwelijk officieel te laten ontbinden.

In april 2014 zou u opnieuw persoonlijk naar stedelijke administratie zijn gegaan om een duplicaat van uw geboorteakte af te halen (CGVS 16/09/2014, p. 9-10).

Het Commissariaat-generaal meent dat het niet geloofwaardig is dat iemand die beweert te worden vervolgd door de autoriteiten van zijn land en die van 2012 tot 2014 twee jaar 'ondergedoken' zou hebben geleefd uit vrees om te worden gearresteerd door de ordediensten, dergelijke risico's zou nemen.

Uw bewering dat u op dat moment niet officieel werd gezocht, doet hier geen afbreuk aan.

Zelfs indien u niet officieel zou worden gezocht, neemt u nog steeds onverantwoorde risico's door contact op te nemen met de autoriteiten, met het risico om opnieuw te worden opgepakt en gefolterd. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u na de vervolgingsfeiten die zich kort na uw terugkeer naar Dagestan zouden hebben voorgedaan, met name de twee invallen in uw ouderlijk huis in maart/april 2012, nog meer dan twee jaar in het land bent gebleven alvorens opnieuw te vertrekken naar België. Het feit dat u zo lang wachtte om te vertrekken, kan opnieuw bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd indien u effectief werd vervolgd.

Uw verklaring dat u geen financiële middelen had om meteen opnieuw uit het land te vertrekken, lijkt weinig overtuigend, gezien de toch wel erg lange periode van twee jaar dat u nog in het land zou hebben verbleven.

Ten derde kon er nog een flagrante tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal betreffende de invallen in uw ouderlijk huis in de periode na uw terugkeer naar Dagestan.

Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat er sprake was van drie invallen van overheidsdiensten in uw ouderlijk huis (Verklaringen DVZ 3e asielaanvraag, vraag 15).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat er twee invallen van gemaskerde mannen in uw ouderlijk huis waren voorgevallen, de eerste keer in maart 2012 en de tweede keer enkele weken later (CGVS 16/09/2014, p. 6-8).

Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, zei u plots dat er inderdaad drie invallen waren geweest.

U zei dat u de derde inval was vergeten vermelden omdat u deze derde inval niet met eigen ogen had gezien, in tegenstelling tot de eerste twee invallen (CGVS 16/09/2014, p. 10-11).

Gezien u even voordien ontkennend had geantwoord op de vraag of er na de tweede inval nog andere problemen waren geweest (CGVS 16/09/2014, p. 9), lijkt deze uitleg weinig overtuigend en eerder een gekunstelde poging om de vastgestelde tegenstrijdigheid post-factum te verklaren.

Verder wees u opnieuw naar geheugenproblemen ter verklaring van deze tegenstrijdigheid.

U verwees herhaaldelijk naar het feit dat u ernstige geheugenproblemen zou hebben als gevolg van de martelingen die u zou hebben ondergaan en als gevolg van de stress van het gehoor als verschuiving voor de vele tekortkomingen in uw asielrelaas.

In dit verband moet echter worden gewezen dat dat u geen enkel medisch attest voorlegt dat deze beweerde geheugenproblemen zou kunnen staven.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de vastgestelde tekortkomingen in uw relaas geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken.

Uw loutere verwijzing naar geheugenproblemen kan dus niet volstaan om de vastgestelde tekortkomingen in uw verklaringen te verschuiven.

Tenslotte, wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolakregio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte en uw rijbewijs bevatten louter identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift van 23 oktober 2014 vooreerst op (zie p. 2) dat zijn identiteit, nationaliteit en origine *"zijn bewezen door de neergelegd de stukken (geboorteakte kopieën van intern paspoort, rijbewijs, en zo voort.)"* (sic).

Verzoeker voert aan dat (zie p. 2) *"deze feiten zijn gedocumenteerd door een medisch attestatie van een medische doctor F.S. van 3/01/2011"* (sic). Aangaande zijn medische problemen, stelt hij: *"als gevolgen van deze foltering bestaan GEHEUGENPROBLEMEN"* (sic), *"de feiten van littekens is bewezen. Het is waarschijnlijk dat deze de oorsprong in foltering hebben"* (sic) en *"de feiten dat hij slachtoffer van fysieke geweld in het verleden was zijn bewezen .."* (sic).

Waar de bestreden beslissing erop wijst dat de Raad verzoekers beroep tegen de beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag heeft verworpen, stelt verzoeker: (zie p. 2) *"dit is zonder baat"* (sic).

Verzoeker laat gelden dat (zie p. 4): *"Maar tussen 2008 en nu zijn zeven jaren verstrijken. De herinnering is niet meer zo precies. Dit moet voor correcte appreciatie in opmerking genomen worden"* (sic). Ook wat betreft de weerhouden tegenstrijdigheden, voert verzoeker aan dat *"herinnering is niet meer zo precies naar lange tijdstippen. Ook heeft de aanvrager duidelijk gezegd dat hij problemen heeft met de herinnering, en dit was weergegeven in de besluit. Maar de logische consequenties niet genomen; is niet een bewijs van ongeloofwaardigheid maar een bewijs dat na een lange tijd herinneringen niet meer zo nauwkeurig is"* (sic).

Met betrekking tot zijn geheugenproblemen, is verzoeker van oordeel dat (zie p. 5): *"de explicatie van aanvrager is eerlijk en logisch. De appreciatie van het commissariaat generaal is uit deze redenen voldoen subjectief. De stress factoren hebben zekere invloed. De herinnering verdwijnt met het verstrijken van tijdstip. De littekenen op het hoofd zijn met medisch attest bewezen. Het is niet absurd te denken dat dit gevolgen hebben moet op gedachtenis"* (sic).

Waar gesteld wordt dat verzoeker begin 2012 zou zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, laat hij gelden (zie p. 5): *"tweemaal vroeg aanvrager voor erkenning als politieke vluchteling in België, zonder succes. Welke andere mogelijkheid heeft de aanvrager? De situatie in Rusland en Dagestan is rustiger en de verzoekster meende dat hij teruggaan probeerde zou. Wat is daaraan uit te zetten? Naar dat hij terug gegaan was, heeft hij gerealiseerd dat zijn problemen verder bestaan, en dat hij gezocht wordt, en dat de autoriteiten probeerden hem aan te houden. Uit deze redenen was hij gedwongen ondergedoken te leven. Het is heel belangrijk te noteren dat hij door de security organen gezocht wordt en niet door simpele administratieve autoriteiten. Hij kan niet verstaan waarom het commissariaat niet het verschil maakt tussen een situatie die uit de nood resulteert van illegale situatie in België hij terug gaat naar zijn land van vervolging. Dit verhouden niet bewijs is dat hij geen vrees heeft"* (sic).

Waar verzoeker ten laste gelegd wordt zich tot de autoriteiten in Dagestan te hebben gewend, stelt hij (zie p. 6): *"de aanvrager heeft duidelijk tijdens het interview gezegd dat zijn broer die administratief stukken bezorgd heeft. Het was geen directe contact tussen verzoekster en de administratieve autoriteiten"* (sic). Hij benadrukt dienaangaande *"dat is een verschil tussen officieel gezocht worden en door zekerheidsdiensten geobserveerd te worden. Dat dit niet in aanmerking genomen wordt door de commissariaat generaal is duidelijk geen goede, geen objectieve en geen onafhankelijke appreciatie. Het commissariaat generaal is tot onafhankelijke en objectieve evaluatie verplicht"* (sic).

Dat hij na zijn problemen nog meer dan twee jaar in Dagestan verbleef alvorens te vluchten, wijst hij aan het feit dat (zie p. 6) *"aanvrager heeft de ervaring, dat het heel moeilijk is de vervolgingsfeiten te bewijzen. Uit deze redenen ook uit financiële redenen heeft hij probeert zo lang als mogelijk alweer in zijn land van oorsprong te verblijven, en is eerst naar België gevlucht wanneer het duidelijk was dat dit*

onmogelijk blijkt da normal te leven. Daar is geen normaal kader voor mensenwaardige leven" (sic). Hij voegt hieraan toe: "naar negatieve ervaring met procedures in België heeft aanvrager lang probeert in zijn land van herkomst uit te komen met ondergedoken leven. Hij probeerde eerlijk deze oplossing Maar naar twee jaar heeft hij gerealiseerd dat de beste oplossing is opnieuw te vluchten . Er is niet normaal te oordelen dat de tijdlijn van overleving bewijst dat tegen hem geen vervolging bestaat" (sic).

Wat betreft de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal betreft, voert hij aan (zie p. 7): *"het interview bij de dienst voor vreemdelingen is kort en niet gedetailleerd. Het interview voor commissariaat generaal voor vluchtelingen in statenlozen is meer uitgebreid. In deze situatie is het logisch dat er een verschil bestaat tussen details. De verklaring, dat hij niet getuig was van het derde overval , is een logisch voldoende explicatie. Ook heeft de aanvrager geheugenproblemen. Voor deze heeft men concrete elementen(zie de medische arrestatie van dr. F.S.. Litteken gevolg van martelingen op het hoofd. Dit heeft ook neurologische gevolgen op het gedachtenis" (sic).*

Aangaande het medisch attest, stelt hij (zie p. 7): *"aanvrager heeft een attestatie van dr. F.S. . Bij het interview CGVS is niet naar een attest gevraagd worden. Waarom is niet gezegd worden in het onderzoek dat het belangrijk is deze lichamenlijke problemen te documenteren door een medisch attest? Bij een normale onderzoek kan het voorleggen van medische attesten gevraagd worden en later voorgelegt worden. Waarom is dit niet gebeurd?" (sic).*

Waar de bestreden beslissing ingaat op de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan, laat verzoeker gelden dat (zie p. 8): *"in deze dossier is de basis van de vervolging niet etnische herkomst maar omdat de autoriteiten van mening zijn dat de aanvrager de openbaar zekerheid bedreigt" (sic).*

Verzoeker besluit (zie p. 8): *"dat zijn zaak niet objectief en met de nodige zorg onderzoekt woord. De onderzoek was van aanvang aan tegen hem gericht. Die heeft nieuwe voorgebracht, feiten die duidelijk een vervolging aanduiden. Het is te eenvoudig alleen tegenstrijdigheid zoeken en vermelden, en tegelijkertijd alle explicaties terug te wijzen als niet geloofwaardig en zo" (sic), temeer gezien verzoekers identiteit, etnische origine en neergelegde documenten niet betwist worden, en evenmin betwist wordt "dat in de Kaukasus rebellie bewegingen bestaan, en dat autoriteiten deze reëel en efficiënt vervolgen" (sic).*

Verzoeker vraagt aan de Raad de (zie p. 10) *"angevochtene beslissing te annuleren en op te heffen" (sic) en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker (zie p. 10)"het dossier terug te sturen naar het commissariaat generaal voor vluchtelingen en statenlozen voor verder onderzoek over het bewijs van gevolgen van martelingen foltering in het bijzonder geheugenproblemen" (sic).*

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker (zie p. 11) *"kopie medisch attestatie opgesteld door Doktor F.S. OP 3 januari 2011" (sic).*

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.2.2.2.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien:

(i) zijn incoherente verklaringen over de beweerde vervolgingsfeiten in 2008 en 2009, zijnde zijn eerste arrestatie (zie het verhoorverslag van 6 oktober 2010, p. 6, 7; zie het verhoorverslag van 16 september 2014, p. 12), zijn tweede arrestatie (zie het verhoorverslag van 6 oktober 2010, p. 9; zie het verhoorverslag van 16 september 2014, p. 12, 13) én zijn derde arrestatie (zie het verhoorverslag van 6 oktober 2010, p. 11; zie het verhoorverslag van 16 september 2014, p. 13);

(ii) zijn gedrag geenszins in overeenstemming is met zijn beweerde vrees voor vervolging in Dagestan, vermits verzoeker in 2012 vrijwillig is teruggekeerd naar Dagestan, hij zich aldaar na zijn terugkeer herhaaldelijk tot de autoriteiten heeft gewend -in mei 2012 bij de stedelijke administratie om zijn huwelijk officieel te laten ontbinden en in april 2014 bij stedelijke administratie om een duplicaat van zijn geboorteakte af te halen (zie het verhoorverslag van 16 september 2014, p. 9, 10)- en hij na de beweerde vervolgingsfeiten kort na zijn terugkeer -de invallen in zijn ouderlijke huis in maart/april 2012- nog meer dan twee jaar in het land is gebleven alvorens opnieuw te vertrekken naar België;

(iii) zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de invallen in zijn ouderlijke huis (zie verklaring meervoudige asielaanvraag DVZ van 14 augustus 2014, vraag 15; zie het verhoorverslag van 16 september 2014, p. 6-11).

De Raad stelt verder vast dat het verzoekschrift in erbarmelijk Nederlands is opgesteld; gelet op de talrijke vocabulaire en grammaticale fouten is de inhoud van het verzoekschrift soms quasi onverstaanbaar. De Raad gaat bijgevolg enkel in op die delen van het verzoekschrift die enigszins verstaanbare argumenten aanvoeren.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de vervolgingsfeiten in 2008 en 2009, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan *“Maar tussen 2008 en nu zijn zeven jaren verstrijken. De herinnering is niet meer zo precies” (sic)* en *“herinnering is niet meer zo precies naar lange tijdstippen” (sic)*.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Dat verzoeker doorheen zijn asielprocedures dermate incoherente verklaringen aflegt over zijn eerste arrestatie, zijn tweede arrestatie én zijn derde arrestatie, ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Waar gesteld wordt dat verzoeker begin 2012 zou zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, laat hij gelden: *“tweemaal vragde aanvrager voor erkenning als politieke vluchteling in België, zonder succes.*

Welke andere mogelijkheid heeft de aanvrager? De situatie in Rusland en Dagestan is rustiger en de verzoekster meende dat hij teruggaan probeere zou. Wat is daaraan uit te zetten? Naar dat hij terug gegaan was, heeft hij gerealiseerd dat zijn problemen verder bestaan, en dat hij gezocht word , en dat de autoriteiten probeerden hem aan te houden. Uit deze redenen was hij gedwongen ondergedoken te leven. Het is heel belangrijk te noteren dat hij door de security organen gezocht wordt en niet door simpele administratief autoriteiten. Hij kan niet verstaan waarom het commissariaat niet het verschil maakt tussen een situatie die uit de nood resultat van illegale situatie in België hij terug gaat naar zijn land van vervolging . Dit verhouden niet bewijs is dat hij geen vrees heeft" (sic).

De Raad ziet niet in hoe deze quasi onverstaanbare "argumentatie" afbreuk zou kunnen doen aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker begin 2012 is teruggekeerd naar het land waar hij volgens zijn verklaringen riskeert om door de ordediensten te worden gearresteerd en/of vermoord, temeer gezien verzoeker zich aldaar vervolgens minstens tweemaal tot de autoriteiten, die hij beweert te vrezen, richtte en hij na de nieuwe vervolgingsfeiten kort na zijn terugkeer, ook nog eens meer dan twee jaar in Dagestan bleef alvorens opnieuw te vertrekken naar België.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *"de aanvrager heeft duidelijk duren het interview gezegd dat zijn broer die administratief stukken bezorgd heeft. Het was geen directe contact tussen verzoekster en de administratief autoriteiten"* (sic), stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal o 16 september 2014 blijkt dat hij wél degelijk samen met zijn oudste broer zijn geboortekarte heeft laten vervangen, dat hij daarvoor naar Machachkalla is gegaan en een apostille heeft gehaald, en dat hij ook zelf naar de regionale ZAGS in Khasavyurt is gegaan om zijn huwelijk officieel te laten ontbinden (zie het verhoorverslag, p. 9, 10).

De Raad vindt het niet aannemelijk dat verzoeker, die -het weze herhaald- beweert te worden vervolgd door de autoriteiten van zijn land en die van 2012 tot 2014 twee jaar ondergedoken zou hebben geleefd uit vrees om te worden gearresteerd door de ordediensten, zich herhaaldelijk persoonlijk tot de autoriteiten heeft gewend.

De ongestaafde bewering in het verzoekschrift *"dat is een verschil tussen officieel gezocht worden en door zekerheidsdiensten geobserveerd te worden"* (sic) doet hieraan geen afbreuk.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker na zijn problemen nog meer dan twee jaar in Dagestan verbleef alvorens te vluchten, omdat *"aanvrager heeft de ervaring, dat het heel moeilijk is de vervolgingsfeiten te bewijzen . Uit deze redeneen ook uit financiële redenen heeft hij probeert zo lang als mogelijk alweer in zijn land van oorsprong te verblijven, en is eerst naar belgie gevlucht wanneer het duidelijk was dat dit onmogelijk blijkt da normal te leven. Daar is geen normaal kader voor mensenwaardige leven"* (sic) en *"naar negatieve ervaring met procedures in België heeft aanvrager lang probeert in zijn land van herkomst uit te komen met ondergedoken leven. Hij probeerde eerlijk deze oplossing Maar naar twee jaar heeft hij gerealiseerd dat de beste oplossing is opnieuw te vluchten . Er is niet normaal te oordelen dat de tijdtip van overleving bewijst dat tegen hem geen vervolging bestaat"* (sic), bevat geen concrete argumenten die de vaststelling -dat verzoeker na de invallen in zijn ouderlijk huis in maart/april 2012 nog meer dan twee jaar in Dagestan is gebleven, zonder problemen te kennen, alvorens opnieuw te vertrekken naar België (zie het verhoorverslag van 16 september 2014, p. 8, 9)- in een ander daglicht kunnen stellen.

Wat de tegenstrijdigheid omtrent de invallen in het ouderlijke huis betreft, wordt in het verzoekschrift aangevoerd: *"het interview bij de dienst voor vreemdelingen is kort en niet gedetailleerd. Het interview voor commissariaat generaal voor vluchtelingen in statenlozen is meer uitgebreid. In deze situatie is het logisch dat er een verschil bestaat tussen details. De verklaring , dat hij niet getuig was van het derde overval , is een logisch voldoende explicatie."* (sic).

De Raad antwoordt dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker meermaals in op beweerde geheugenproblemen.

Hij stelt: *"ook heeft de aanvrager duidelijk gezegd dat hij problemen heeft met de herinnering, en dit was wweergegeven in de besluit"* (sic), *"de littekenen op het hoeft zijn met medisch attest bewezen. Het is niet absurd te denken dat dit gevolgens hebben moet op gedachtenis"* (sic) en *"ook heeft de aanvrager*

geheugenproblemen. Voor deze heeft men concrete elementen (zie de medische arrestatie van dr. F.S.. Litteken gevolg van martelingen op het hoofd. Dit heeft ook neurologische gevolgen op het gedachtenis" (sic). Bij zijn verzoekschrift voegt hij "kopie medisch attestatie opgesteld door Doktor F.S. OP 3 januari 2011" (sic).

De Raad stelt vast dat het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest melding maakt van de letsels "twee licht hypertrofe littekens met harde induratie, enkele cm groot, op linker bil, klein rood littelen, enkele cm groot, op rechter bil", dat het attest werd opgesteld op aangeven van verzoeker ("Na bevraging en onderzoek op heden verklaar ik dat bovengenoemde beweert het slachtoffer geweest te zijn van slagen en verwondingen na foltering dmv elektrische stoel enkele jaren terug" (sic)) en dat het mogelijks gebaseerd is op een éénmalig consult.

De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Uit dit medisch attest kan hoe dan ook niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat zijn "problemen met de herinnering" van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort geldig blijven.

Waar in het verzoekschrift nog aangevoerd wordt "bij het interview CGVS is niet naar een attest gevraagd worden. Waarom is niet gezegd worden in het onderzoek dat het belangrijk is deze lichamenlijke problemen te documenteren door een medisch attest? Bij een normale onderzoek kan het voorleggen van medische attesten gevraagd worden en later voorgelegt worden. Waarom is dit niet gebeurd?" (sic), wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van het asielrelaas in de eerste plaats op de asielzoeker zelf rust en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692, X).

Bovendien benadrukt de Raad dat van verzoeker, die in België al drie asielaanvragen indiende, kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van het belang van documenten, temeer gezien verzoeker reeds bij zijn eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gewezen op het belang van bewijsstukken: "U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen" (zie vragenlijst DVZ van 10 augustus 2009, voorafgaand advies).

De Raad neemt akte dat de identiteit, nationaliteit en origine van verzoeker zijn bewezen door de neergelegd de stukken (geboorteakte kopieën van intern paspoort, rijbewijs, en zo voort.) (sic).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in zijn land geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "COI Focus: Dagestan: Veiligheidssituatie" van 7 april 2014 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE